

„Soča“ izhaja vsak petek s in velja s pošto prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.50
Pol leta „ 2.30
Četrt leta „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tristočno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gošposki ulici blizu „treh kron“, in na starem trgu. — V Trstu v tobakarnici „Via della caserma 34“.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici v Hilarijanski tiskarni, naročnina pa opravištvu „Soče“ na Korenji v Stična - vi hiši št. 253 II. nadst.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremočnim se naročnina gužja, ako se oglase pri uredništvu.

Državnozbornski volilci na Goriškem!

Rojaki! čas odločitve se bliža. Volitveni dan, 27. sept. bo za primorske Slovence pomenljiv dan.

Doba sama, v kateri se odločite, je za vso Avstrijo pomenita. Nebo za avstrijske Slovence se ni še izjasnilo, in že se zbirajo zopet črni oblaki političnih bojov. Politični naši nasprotniki, katerih silo smo do zdaj hudo čutili, že se zopet ravno zdaj zaprisezajo, da bi načelno nam pravično vlado prekucnili. Nevarnosti so se pomnožile, in hujša doba nam preti, ako izvrše večni naši nasprotniki svoje očitno razglašene naklepe. Z bojem nam žugajo; proti najsvetejšim pravicam slovanskih narodov so se zakleli.

Še nikdar ni bila večja potreba in sila, da se Slovani združijo in oborožijo se zaresnostjo in previdnostjo; še nikdar nam ni bilo bolj potrebe večje previdnosti gledé na volitve naših vodnikov in zagovornikov.

Nasproti takim nevarnostim in bojem imamo mi, goriški Slovenci, zdaj voliti enega samega zagovornika naših pravic, enega vojščaka za naše potrebe, dobičke in zahteve! Koliko pogumnosti, koliko previdnosti in modrosti je našemu pooblaščenju potreba za take pomnožene in povečane boje.

Ni pa neznano, v kom imamo takega ravnopravnega zagovornika.

Pokazali smo Vam, predragi rojaki, v čem je vrednost dr. TONKLJA. Ni nam treba ponavljati njegovih del, njegovih žrtev, njegove skusenosti, spretnosti, previdnosti; saj je vsem znano, kakó ni nikjer zamudil prilike, kjer bi utegniti koristil naši toliko zapuščenim domovini. Brez potrebe je spomin, kakó so ga krivično obrekovali, on pa je mož ostal nepremennljiv v svojem delovanju in v ljubezni do domovine in slovenskega naroda.

Pač pa Vas spominjamo danes na eno stran: prepire, razpore in osebne strasti na stran! Opominjamo Vas danes resno, da so v Vaših rokah najdražje pravice našega naroda. En sam glas je odločilen v kritičnih parlamentarnih bojih, kakoršnih se ne bo ogniti v najbližji prihodnosti, in težko odgovornost imate ne samo nasproti naši majhni pokrajini, ampak nasproti vsemu slovenskemu narodu in nasproti vsem avstrijskim Slovanom, in nikdar se Vam ni opravičiti, ako se v takó nevarni in Slovanom pogubni dobi ne oklenete moči, ki ima vsled častne preteklosti v sebi največjo gotovost za Vas. Bodočnost naša potrebuje živo, živo moči, katerih koraki so nam znani in gotovi; samo nezanesljivo upanje ni za nas, ni za slovanski svet v sedanji dobi.

Pokažite se, da znate ceniti svoje najdražje pravice. Pravic imate malo; ako jih ne rabite prav, niste vredni drugih.

Narod naš je majhen, in ima malo vrednih in zaslužnih možakov. Še ti se Vam odtegnejo, ako jih ne znate ceniti po zaslugah. Čast, komur čast! in s pravim vzgledom vzredite še drugih zagovornikov za prihodnost, ako vidijo, da niste slepi za zasluge in žrtve onih, ki se posvečujejo Vam v dobiček in ožji in širji domovini v blagor.

Razmere so Vam ugodne ob tej priliki, predragi volilci! Samostojno in pogumno rešite sebi in domovini čast, katero so bili Vam zapravili sebičneži in kratkovidneži. Bodite odločni in pogumni za odločnega in pogumnega narodnjaka!

V pravi edinosti se vstopite, pa razodenite svetu, da so se Vam odprle oči, da Vam je mar obči blagor, da častite svojega vrednega vojščaka in vodnika.

Dr. Josip Tonkli naj bo v ponedeljek, 27. sept. Vaše skupno geslo!

Kdo je postavil dr. Abrama za kandidata v državni zbor?

Mislím, da je „Soča“ dovolj jasno dokazala važnost volitve enega poslanca v državni zbor, za katero čast sta se dva oglasila. „Soča“ je tudi dovolj jasno razkrila vrednost in zasluge teh dveh kandidatov. Treba je še omeniti, kdo da je proglasil ta dva kandidata.

Znano je, da se je zbralo v Gorici 24. avgusta mnogo odličnih narodnih mož, kateri so z vestnim prepričanjem proglasili neutrudnega narodnega moža dr. Jos. Tonklja za državnega poslanca. To vest so merodajni rodoljubi z veseljem sprejeli čez in čez po deželi; ali sovražniki dr. Tonklja niso mirovali, dokler niso nasprotnega kandidata postavili v dr. Abramu.

Toraj komu naši volilci zaupajo, ali zgoraj omenjenim narodnjakom ali pa par možicelnom na Tominskem in nekim penzionistom na Goriškem, katerim je narodnost deveta briga? Oho! bo kdo ugovarjal. Kaj pa „odlični Kraševci“ in z njimi združeni tržaški Slovenci? Kratek odgovor. Kakor vsak okraj, imeli bi tudi Kraševci radi svojega moža v drž. zboru. In kdo bi jim v tem nasprotoval, ko bi imel dr. Abram v narodnem obziru take zasluge, kakor jih ima dr. Tonkli? Ali pomisliti je treba, da tukaj gre za delavnega narodnjaka in ne samo za narodnjaka, kakoršen je dr. Abram.

Kaj pa Tržaška „Edinost“, narodno glasilo tr-

žaških Slovencev? Ta hoče zastopati tudi nas, goriške Slovence, pa nam vsiljuje za državni zbor moža, kateri ni ne kri, ne voda za narodno stvar, moža, katerega niso imeli tržaški Slovenci še nikdar v svoji sredi, in še videli v narodnih shodih ne.

Kdor bere druge slovenske časopise, ta gotovo sprevidi, da edina „Edinost“ je napravila med našimi volilci razpor, in to brez nobenih razlogov.

Da je dr. Abram pošten in značajan mož, kakor nam ga „Edinost“ priporoča, to smo že pred vedeli, in nismo dr. Abram se nikdar odrekli ne poštenosti, ne značajnosti. Ali pošten in značajan zna biti tudi vsak delavec. Nam je treba pravih delavnih mož in zagovornikov narodnih pravic. Toraj očitno je, da je Tržaška „Edinost“ proglasila dr. Abrama iz nevoščljivosti do dr. Tonklja, ne pa v korist narodovo, „To ni mogoče“, poreče kdo. Da, factum je! Spominjamo se dobro, ko so lanskega leta tržaški Slovenci sklicali v Nabrežini velik narodni shod. Namen temu shodu je bil, da bi se tržaški in goriški Slovenci zedinili v eno politično društvo z enim samim časopisom. Tega shoda udeležilo se je mnogo tržaških in goriških narodnjakov. Ko pa je večina tržaških Slovencev sklenila, da ima biti za vse Primorsko eno politično društvo in en sam časopis s svojim sedežem v Trstu, dr. Tonkli, ki se je bil tudi udeležil tega shoda, je temu sklepu ugovarjal, češ, da bi bilo jako težavno goriškim zastopnikom, udeleževati se tržaških zborov, ker bi jim prizadevalo velike stroške in zamudo časa, in bi takó narodno delovanje na Goriškem bolj hiralo kot na-

predovalo. Kar se pa tiče lista „Soča“, ni misliti, da bi se vsi njeni naročniki oklenili „Edinosti“, in bi goriški Slovenci ostali brez svojega lista, kakor učenci brez učitelja.

To postopanje dr. Tonklja smo goriški Slovenci popolnem odobraval, in se po tem tudi ravnamo, se ve da na nevšečnost tržaške „Edinosti“, ker smo ji pretrgali njen program. Zato pa skazuje zdaj svoje sovrašтво do dr. Tonklja, ker je on zakrivil, da se ni uresničila njena želja, in proti dr. Tonklju proglasa in priporoča dr. Abrama z namenom, da bi naš neutrudni zagovornik propadel in takó z njim tudi naše društvo „Sloga“ in „Soča“.

Ta razlog, katerega ima Tržaška „Edinost“, da proglasuje dr. Abrama proti dr. Tonklju, mora vsak pošten rodoljub pripoznati, da gre za interes Tržaške „Edinosti“, ne pa goriškega naroda, ako primerjamo narodno delovanje teh kandidatov.

Državnozbornski volilci! skrajni čas je, da razsodite, komu da imate zaupati. Poslušajte glas goriških rodoljubov, kateri Vam priporočajo za Vašega zastopnika moža, ki dela in bo delal za občni blagor naše dežele in našega naroda. Ne poslušajte naših nasprotnikov, kateri delajo za svoj interes in na škodo nam goriškim Slovincem. Bodite prepričani, da, ako glas Vaših rojakov poslušate, Vas ne bo Vaša vest nikdar pekla. Izvolite tedaj skupno 27. sept. za zastopnika Vaših deželnih in narodnih potreb in pravic dr. Jos. Tonklja!

En volilec, ki se shoda v Nabrežini spominja.

Dopisi.

Iz Gorice 11. sept. (Izv. dop.) Slovensko narodni plakati Vipavske čitalnice, kateri so tudi v Gorici pozidili naznanjali obširni program praznovanja petdesetletnice Njih Velikanstva, so tudi mene tje privabili.

Znano je, da se vsako leto poda na malo Šmarje veliko ljudstva k Mariji v Zalog. Letos pa se je na zgoraj omenjeno naznanilo zbralo zraven čudovito dosti pobožnega ljudstva tudi veliko slovenskih rodoljubov, posebno pa tržaskih se svojimi narodnimi pevci, kakor je bilo v naznanilu naznanjeno.

Ovčec, kateri ima le količkaj razuma za petje, in se je udeležil isti dan slovesne pete maše, ostrmeti je moral, ko je v krasni veži božji začul glas štiridesetih pevcev, med katerimi je bilo več dečkov fantinčev.

Ker nisem strokovnjak v petji, morem le toliko reči, da se je, če tudi je cerkev velika, petje po njej prav gromovito razlegalo, in da je ljudstvo strmelo nad tako ubranim in čistim petjem. Slišal sem tudi mnogo njih govoriti, da tacega petja še niso slišali pri „Mariji v Zalogu“.

Popoldne pri obedu sem imel tudi jaz čast biti med skedenskiimi pevci, in drugimi odličnimi tržaskimi narodnjaki. Ko so si vrli pevci želodce ogreli in si malo prsa v Vipavskem ohladili, napije predsednik Tržasko čitalnice presv. cesarju in sploh vsemu slovanstvu. Nato zapoje pevci cesarsko himno, in več drugih narodnih pesmi, tako, da je nas poslušalce v arce ganilo. Tudi gosp. Nabergoj ni mogel zaostati, da bi ne bil „tukaj“ ter napil na radost vsem tamkaj zbranim: Tukaj smo, na slovenski zemlji. Po obedu smo se razšli „Pod skalot“, kjer se je pričela Tombola „cesarska himna“ in gromoviti živio-klici na presv. cesarja. Dobitki te Tombole so bili razni kmetijski stroji in en lep mladi bik. Tombola se je vršila v naj lepšem redu, in končala je zopet z godbo in živio-klici.

Zvečer bila je slovesna beseda v čitalnici. Skedenski pevci so pokazali tudi pri besedi svojo spretnost, ter so morali na željo množega občinstva več zborov ponavljati. Tudi Vipavski diletantje so pri „igrah“ pokazali, spretno igralne moči. Tako smo slovenski rodoljubi v Vipavi malega Šmarja dan doživeli najlepši narodni dan. Konečno moram še omeniti, da tržaski Slovenci morajo biti ponosni s takim pevskim zborom, posebno pa z g. pevovodjo, z g. Čenčurjam. Bog ga živi!

J-st.

Iz Vrtojbe. (Izv. dop.) Minule dni nam je doletel nek zapečaten list s Krasa z naslovom Sl: Županstvo v Vrtojbi, znotranji naslov pa „Sl: Županstvo v Št: Andreži. Ali ni to čudno! — in v tem listu naprosuje nek gospod „Petelin“ župan s Krasa, naj bi se z njimi zedinili in volili dr: Abrama za drž: poslanca, in potem da naj bi jim na njih smešni list koj pismeno sporočili naše mnenje.

Mi pa sporočamo ošabemu petelinu, da naj bi ne obveljala njegova misel, kajti on poje brez not (sekar) ob vremenu in dežju zmerom enako. Zdaj so jako važni in ločilni časi. zato naj bi bil gospod petelin pri miru, in če hoče prav storiti, naj se z nami zedini, in naj bi volili vsi enoglasno č. gospod dr: Tonkli-ja, kateri je vse svoje žive dni nevtrudljivo delal in se mučil v prid in blagor celej pokrajini kar ne bom ponavljal! Saj je lepo pojasnilo v zadnji št: „Soče.“ Nasprotno pa gospod učeni dr. Abram. počiva vsa svoja leta v naslonjaču, da bi si še muh ne brnil, ko bi bilo komu družemu v prid, za kar je dovolj očitnih dokazov. Lepustite ga, naj v miru počiva! Če rad sedi pol svoje starosti; sedi druge pol še rajši. Da je omenjeni doktor učen, tega ne tajimo; saj drugače bi ne bil doktor! —

Temu nasproti pa blagi mož dr: Tonkli neumorno dela, se trudi z bistrim umom in čeli dobrote se svojim trudom celej domovini Zato svetujemo gospod Petelinu in njegovim tovarišem: „Pustite v miru človeka kateri sam mir da, in rad počiva, in zedinimo se vsi skupaj, pa volimo vsi enoglasno č. gospod dr: Tonkli-ja za drž: poslanca, kateri je po vsej pravici vreden te časti ker le po tem možu si pribori naša pokrajina potrebnih pravic in potrebne svobode.

Konečno pa povemo na zobe kraškemu petelinu, da naj bi ne brskal po vsem širokem svetu svojih jako smešnih listov in nas podučeval, ker dobro poznamo dr. učenjaka; saj smo bliži njega kot kraški petlini. Kadar bodete pa še kaj po svetu pošiljali in trosili naj bo zunanji naslov in notranji list oboje, enemu poslano; ne pa zavitek županstvu v Vrtojbo, notranji list pa županstvu v Štandrež. Vidite, uže tukaj je spotika, in ni sreče! Zatorej volimo vsi enoglasno dr: Tonkli-ja, zato sposobnega moža; za kar mu privoščimo srečen izid tistega dne.

Vrtojbski volilci.

Škobrič nad Solkanom. (Pripoveduje se, kako da o nekaterih stvaréh škobričski puščavnik

misli.) — Kake cvetice cveto na vrtu, hočem reči, v predalih tržasko „Edinosti“! In iz teh cvetic kako krasni šopki! In vsaka cvetica ima svoj pridevek, ki tako lepo zvoni! zale, lepe in krasne, moške in možate, tudi učene, vrle in rodoljubne, čisto - značajne itd. so te cvetice. Ali se to lepo ne bere?

Pa, da pustim govor v podobi, kdo bi se drznil tajiti, da niso ti pridevki velečastnega gosp. dr. Abrama last, da mu niso kri in meso? Goriški dopisnik „Novicam“ bi menda tudi o dr. Abrammu rekel, da je „deviški značaj“. In kdo bi mu ta svojstva odrekaval! Ali, dragi moji, to je le teorija. Kaj nam tak „značaj“ pomaga, če svojih plemenitih sil občni koristi ne daruje? „V Ljubljani je dihur, ki noč in dan žre knjige, od sebe pa ne da naj manjše fige“, — s tem sršenom je Prešeren svojega prijatelja, učenega Čopa, dregnil. Toisto dá se kolikor toliko tudi o Abrammu reči. Najmi nihče zaradi teh besed ne podtika hudobnega namena, kakor da hočem smešiti, ali kaj enacega; proti temu se ovarujem.

In kako se ni pisalo ni dolgo tega o disciplini pri volitvah! Nič zato, če tudi izvolimo duševno najnižega berača, da ga le z disciplino izvolimo, pa bo prav, — nekam ta ton je silil na dan iz člankov in dopisov. Zdelo se je, da bo pri sedanjih volitvi disciplina držala se na svojem častnem mestu. Ali, kar nakrat pribramé zagovorniki discipline, patroni „Edinosti“ ter prekopicnejo oboje, disciplino in edinost, v prepad.

Pri zadnji volitvi so bili menda tudi stebri „Edinosti“ za Tonklija. Sedaj veje drug veter. S. Tonklijem pod klop! — To ni možko.

In kaj je to? Ta dopis „Z Goriškega“ v 37. št. „Edinosti“! Gospoda! To ni pošteno. Da bi vi videli Abrammu in Tonkliju v srce, te sposobnosti, ki si jo lastite, menda ne morete dokazati. Torej se na vašem strankarskem pisarskem polji širi obrekovanje za narod velezaslužnih mož.

Oh! sopet bodo se lasali, z besedo se klali, mor-da tudi kamenjali, nasprotniki pa bodo se v pest smijali.

Prav imaš, duša moja, da si želiš daleč proč od človeških stanišč bolj v globoko samoto tje čez Ravnico v temni trnovski gozd!

„Kdo gledal bi ta svet,

Ta svet le v jok in stok zaklét

Hinavstva polhen, polhen zmot...“

Puščavnik.

S koroške meje, 19 sept. (Izv. dop.) Prošli teden vršile so se volitve volilnih mož v občinah po Bovškem, koji možje imajo nalogo voliti enega državnega poslanca z drugimi goriškimi okraji dne 27. septembra. Za naš bovški sodnijski okraj bode volitev v trgu Bovci ter vstopilo bode v voliško sobo 14 volilnih mož, koji bodo zanesljivo svoje glase oddali vrlemu narodnjaku dr. Josipu Tonkli-ju, ter vročili mu bodo svedočbo uboštva in zatiranja našega slovenko-goriškega naroda. Iстина je, da naša goriška dežela nujno potrebuje spretnega in energičnega govornika v dunasikej lesenjači, a ne prikimovalca ali vetrnjaka. Naše goriške okraje mora zastopati mož, kojemu je znano bolno obistje našega naroda, in kateri bode razumel lečiti se svojim bistrim umom in z govorniškim jezikom uže več let stare in pekoče rane.

Goriški Slovenci bodite pozorni in previdni! Ne dajte se zapeljati prekanjenim sebičnežem! Izvolite moža, kojega delanost dobro poznate na narodnem polji, in sicer uže več let sem. Gospod dr. Josip Tonkli predložil vam je svoj program dne 24. avgusta, katerega se hoče držati in zanj truditi, da bi se tudi v dejanji izvrševal. Ta program je obsezen v programu sedanje večine državnega zbora; toraj gospod dr. Josip Tonkli, ako ga izvolite, vstopil se bode pod viharjoči prapor Hohenwartov, na kojem so zabilježene besede Njih velečanstva presv. cesarja: Storit mir med mojimi narodi.

I tako oporekati moramo mi koroški mejani, da poznamo le po imenu dr. Abrama, a ne po narodnih delih, vsled tega ne moremo verjeti, ali je res dr. Abram vrl narodnjak, kakor piše „Edinost“ in tudi „Soča.“ Mi koroški mejani pozorno sledimo vsakemu narodnemu gibanju ter gledamo na može, kateri sodelujejo v narodnem delokrogu, a nikjer nismo doslej dobili dr. Abrama, da bi bil povzdignil svoj glas za naš narod, koji zdihuje pod tujčevo peto, kojega še vedno žuli tujčev jarem z nemškimi in italijanskimi jezikom v naših srednjih šolah in c. kr. uradih. Nismo videli vdeleževati se dr. Abrama javnih slovenskih taborov, ne političnih shodov in posvetov; radi tega nimamo poročstva o njegovem vrlem narodnjaštvu; kajti narodnost brez narodnih del je mrtva. Kaj nam pomaga imeti vroizdelani stroj, če pa ga porabiti ne moremo; tak stroj nam ne olajša niti ročnih del, niti nam ne donša gmotnega dobička. Baš taka je bila doslej z dr. Abramom — Facta loquuntur!

Bodi tega istinito-narodni volci, oklenite se obče poznatega, vrlega moža gospoda dr. Josipa Tonkli-ja! njemu znane so vse narodove potrebe, bede in žulji ker on občuje čisto s kmečkim stanom, vstrajno dela za narodni napredek in za olajšanje kmečke butare. Vrli Kraševci, Ipavci, Eriči in Tominci! stopite v narodno kolo dne 27. septembra, soglasno volite za

svojega državnega poslanca nevtrudnega, v vsakem obziru zmožnega in vrlo narodnega moža gospoda dr. Josipa Tonklija! V tej nadi kličemo vam mi, koroški mejaji, na srečno svidanje.

Kanal, 22. sept. Poduk o vinoreji, napovedan od c. kr. kmetijskega društva v Gorici za pretečeno nedeljo, vršil se je v torek 21. t. m. Ker je bilo ta dan zopet enkrat lepo vreme bati se je bilo, da bo poslušalcev jako pičlo število došlo, ker je dela mnogo zaostalo. Kljub temu neugodnim razmeram sešlo se je k predpoludanskemu predavanju nad 60 posestnikov, ki so gosp. prof. Povše-ta dve uri in pol jako pazljivo poslušali. Le škoda, da je čas tako naglo minul. Govoril je, kedaj naj se trga in zakaj, kako pravljati belo, kako črno vino, kako ravnati z dobro in kako zboljševati sprideno posodo in o hudem trtnem sovražniku filokseri. Popoldne od 2—4 je poskušal in analizoval nekatera vina, pa odgovarjal na stavljena mu praktična prašanja.

Kmetijskemu društvu, pa tudi gosp. prof. Povšetu bode poslušalci za ta poduk jako hvaležni, Povše ima poseben govorniški dar, in kar je največje vrednosti pri takih podučevanjih, je — praktična stran, in to zna govornik prav koristno za poslušalce porabiti in dobro abrniti. Želeti bi bilo, da v kratkem ravno zopet g. Povše pride in naše ljudi podučí nekoliko o živinoreji, kajti ta edina zamoje pomagati. Slavno c. kr. kmetijsko društvo pa, ki je že mnogo storilo za povzdigo živinoreje, naj bi se tudi enkrat zmisliło na Kanalski okraj in poslala plemenskega junca, kajti take mizerije gledé te vrste živali menda ni najti nikjer, kakor tukaj.

S Tominskega (Izv. dop.) Približuje se važni dan, to je dan volitve državnega poslanca. Navadno so se Tominci poganjali za kakega vradnika, zdaj pa menda noče kandidovati nobeden že veste zakaj.

Po tem takem imamo le dva kandidata. neodvisna narodnjaka. Ednega si imamo izbrati, in to je za nas prav lahko, ker nam je g. dr. Tonkli kot domačin dobro znan in poseduje vsaj tiste učenosti, kakor dr. Abram. Vrh tega pa si je on se svojim trudom skozi mnogo let nabral brezštevnih zaslug, ker se je poganjal za naše interese v narodnem in materjalnem obziru. Mi smo mu torej dolžni skazati hvaležnost za to, in zdaj imamo naj lepšo priliko s tem, da ga enoglasno volimo v državni zbor. Ni dvomiti, da bomo imeli v njem spretnega in nevstrahljivega zagovornika; za to so nam porok njegova dejanja preteklih let. Grda nehvaležnost bi bila, da bi ga pustili propasti, in vest bi morala to vsakemu očitati. Zatoraj naj se enoglasno izreče: G. dr. Tonkli ima biti naš državni poslanec!

Kakor navadno, krožijo tudi zdaj protigagatorji po vaseh; nahajajo se med njimi tudi taki, kateri bi se morali sramovati tega postopanja, svetuje se Vam da pošljete take „nebodijhtreba“ rakom žvižgat ali pa med Čulukafre.

Iz Soče, 7. sept. (Izv. dop.) Prve dni t. m. nas je sililo krasno nebo nad velikanskimi, trentsčimi gorami v prosto naravo. Gore nas tako zanimivajo, da se ne moremo nagledati njih krasote in veličastva. Neka notranja in skrivna moč nas sili le na gore; kajti tam je svobodni dom. Zdi se, kakor bi nam same govorile: „Pridi vrh planin, nižave sin. Teh misli navdan sem se podal tudi jaz z dvema tovarišema dne 1. t. m. na gore zgornje Trente. Ogledali smo si izvir Sočin, katerega priporočam popotovalcem v divjo Trento; kajti v Trenti biti in ne viditi izvora Sočinega rekalo bi se: biti v Rimu in ne videti papeža. Zapustivši drugi dan zgornjo Trento, gremo h slapu pri „Pavarju“ in dalje oziraje se po Mojstrovki in Travniku, do spodnje Trente. Pri „Jagarju“ se ustavimo in gledamo strme očeta Triglava in njegove orjaške sosedo, katerih se moja tovariša ni sta mogla nagledati.

Nasproti gledali smo v hrib „Ozebnik“ razsvetljen od jutranjih solčnih žarkov. Vrh hriba so se nam, stoječim pri obustju Sočinem, zdele zelene jelovke, kakor bi bile srebrne. Tudi orli ali kanje, ki so se nad tem hribom krožili, so se svetili, kakor bi imeli srebrne peruti. Enak prizor smo zapazili na „Mali Tičeriči“ počivaje pred Hostnarjem. Prijatejem hribov in gor priporočam, naj pridejo jesenski čas v Trento, v slovensko Švico, ki je bogata divje romantike in gorskih velikanov, kateri turistom ki vsako leto v ogromnem številu sem zahajajo, čim, obilno veselja napravljajo.

IZ SOČE. Kimovec že kimlje, lastovice nas zapuščajo, in z njimi odhajajo tudi naša dekleta v Trst službo iskat. Spomladi se vrnejo lastovice pa dekleta. Lastovice priletajo se svojim perjem, dekleta pa s tujimi peruti našopirjene svojemu stanu neprimerno. Zato pa tudi le malo prisluženih forintov prinesejo seboj, toliko več pa popačenih laških besed, s katerimi domači jezik kvirajo. Sé svojimi ponavljanimi ši ši; ši a! bi prestrašile celo „rejenice“, to je triglavske vile.

Naši mladeniči so ravno takó imenitni ko se

povračajo iz severnih krajev, kamor zahajajo kruha iskat. Kedar se hočemo mi po svoji domači navadi kratkočasiti, se ti naši popotniki samo unterhaltajo če si mi kaj malega privoščimo, si oni pa na debelo vergunajo, in ako jih ne postrežejo naglo naši gostilničarji, pa kar se silo „verlongajo“ to, kar mi samo terjamo. Če smo „mi“ z domačini navadami zadovoljni, pa oni niso „cufriden.“ Mi jim gotovo nismo nikdar zavistni, o njih pa vemo, da so si „nidig.“ In takó zanašajo še več takih spak v domači kraj. Med njimi so še taki, ki kar nočejo po domače več govoriti, ko se povrnejo domu. Kakor napetu žaba se znajo pritajiti, češ, da so že pozabili materinščino. Pač bili bi ti korenjaki v veliko veselje Kranjskim nemškutarjem! Fantje, sinovi očeta Triglava! Ljubimo čisti zrak, čisto vodo in čisti slovenski jezik!

Iz Kostanjevice, 19. sept. (Izv. dop.) Naš g. dopisnik graja v 35. št. „Soče“ kostanjske poti, ter jim želi boljši stan. Ko bi bil bolj pazil na poti, ko na to, da župana obdolži malomarnosti, zvedel in poročal bi bil morda, da se kostanjske poti dva-krat na leto „poškodrajo“. Druga črta: Gorjansko-Miren pa ne stoji v področju kostanjskega župana, ker je bila vsled najvišjega sklepa Nj. veličanstva za skladovno razglasila, in je kot taka v skrbi sl. cestnega odbora v Komau. Vse to bi bil moral g. dopisnik vedeti kot nepristransk zgodovinar kostanjske vlade. Ali kateri človek vse zna? Naj mu tedaj še povem, da sem se trikrat na dotičnih mestih pogajal, naj se ona črta v boljši stan deue. Dozdaj ni vspeha. Potem takem so g. dopisnikove pritožbe za- stran teh poti in gledé na podpisane župana — čudne bombe.*)

Župan bivajoč v Kostanjevici: Trampuš.

*) G. župan iz Kostanjevice izročil nam je daljši ssta-vek kot „odgovor“ na dopisa v 35. in 38. listu letošnje „Soče.“ Nam ni bilo mogoče priobčiti za dopis več kot priobčeni od- stavek. V ostalem delu nekaj vsebina ne odgovarja onima do- pisoma, povsem pa oblika ni primerna dopisom „Soče“. Zato jo ostali „odgovor“ vsled želje g. župana ponatisnem v dena- šnji št. kot „poslanica“.

Politični pregled.

Cesarja so sprejeli tudi Bukovinci z naj-večo slovesnostjo in navdušenostjo. Na povratu zahvalil se je cesar, kakor Bukovincem takó še v posebnem prelepem, ginljivem in ljubeznivem pismu za srečne dni v Galiciji; zlasti je v tej zahvali počastil svojega namestnika Potockega.

Na Moravskem v Brnu so se Nemci v ne- deljo zbrali in se zavezali, da hočejo takó ali takó izpodkopati sedanjo vlado. Naštevajo Taaf- feju take grehe, da bi nikdar odveze ne dobila, ko bi vse pritožbe bile resnične. Tako pravi sam nemški list „N. Fremdenbl.“ Razvidno je, kaj so vse samim sebi nalagali o sedanji nevarnosti avstrijskih Nemcev. Ti ljudje se obnašajo, kakor da bi bili oni sami trdni stebri države; v tem hipu pa žugajo, da se hočejo obnašati kot n a r o d - n o s t. Poznamo jih! Tukaj č. bralci vidijo, ali nam je potreba energičnih poslancev ali ne!

V deželnem zboru hrvaškem je ban Pe- jačević razložil svoj program. Obljubil je braniti hrvaško narodnost proti magjarizovanju. On dela na to, da se pripravljano združenje Vojne Krajine s Hrvaško izvrši, kakor hitro je mogoče. „N. fr. Pr.“ pa brž opozarja Ma- gjare, češ, da so Hrvatje njim nevarniši nego nemško gledišče v Peštu. Kaj hočemo reči tej židovski gnjusobi!

Brodovje evropskih vlasti dozda se ni še zgenilo pred Osinjem. Vse pa kaže, da vsled in zaradi turških sleparij bo morala teči še kri Črnogorcev tudi za ta kosček zemlje, po evrop- skih mogočnih kongresih, konferencah in vojnih demonstracijah Črnogorcem prisojen! Hej, hej!

Na Francoskem se vrše ministerske spremembe. Hej, slava in trdnost letos toliko povzdigovane republike.

Na Italijanskem so slavili desetletje po posednem Rimu. Ali tudi se nezadovoljnost množi. Te dni so celó razkrili, da so uradniki pod prejšnjim ministrom nauka na cente in cente za majhne solde knjige razprodajali po teži! Pravijo, da med prodanimi nekdanjimi samostan- skimi knjigami bil je marsikak neprecenljiv do- kument in pergament!

Slavno uradništvo!

Prosim Vas, d blagovolite sprejeti v Vaš ce- njeni list sledeče p/jasnilo:

Gospod dr. Aram trdi v svojem v št. 38. „Eti- nosti“ priobčenem manifestu:

1. da ni resnino, da je on glasoval v dež. zboru proti vpeljavi sloveskega jezika v srednje šole.

To vprašanje je prišlo v dež. zbor po peticiji „Sloge“, latera je prosila, naj bi dež. zbor podpiral pri ministerstvu peticij, da se vpelje v srednjih šo- lah v Gorici za Slovence slovenski kot učni jezik, za Lahe pa laški, v vseh razredih, nemški jezik naj bi se pa pdučeval kot obligatni predmet v vseh la- ških in slovenskih razredih. Posebni odsek, kateremu je bila ta peticija izročena, in v katerem je bil tudi gosp. dr. Aram, je na predlagal tako: „Naročuje se dež. odboru, da vloži v imenu dež. zbora pri visoki vladi prošnjo, da ona preskrbi, da se bosta pduče- vala narodna jezika na srednjih šolah v Gorici po načinu namenu bolugodnemu. To je ne samo da se izrečeta za obligatna predmeta in da se jima od- meri več ur za poučevanje, ampak da se v teh jezi- kih pdučuje lak rugi predmet“.

Na to se je postavil v dež. zboru predlog, da naj se odstopi peticija „Sloge“ dež. odbo- ru z naročilom da jo podpira pri vis. mi- nisterstvu. *Pti temu predlogu je g. dr. Aram v dež. zboru dne 6. junija t. l. govoril in glasoval, in zatoraj glasod proti vpeljavi slovenskega kot uč- nega jezika v srede šole v Gorici, ker odsekov pred- log ni zahteval vpeljavanja narodnih kot učnih jezikov v srednje šole mak le to, da bi se na srednjih šo- lah narodna jezika bolje pdučevala.*

2. Gosp. dr. Aram očita, da moje delovanje v finančnem odseku imelo uspehov, to je pa zamolčal, da je imelo verda ta uspeh, da se niso povisale de- želne doklade. Jpa ni imelo moje delovanje popol- nega vspeha, to flaja od tod, da zaradi slabih letin niso mogli davločevalci vseh dež. doklad plačati in tudi ne plačati vli bolnišničnih stroškov; in pa še zato ker nekateri brezvestni najemniki evarskega užit- ninskega davka sr deželno doklado po 200% na v- žitninski davek prajo, pa je redno dež. blagajnici ne plačujejo, amp na tisoče pridržujejo!

Zato ima dolni zalog toliko aktivnih zastan- kov, da ž njimi, dar jih potrja, vse svoje dolžnosti poravna.

Da sem jezusetoval, da naj se pooblasti dež. odbor, da sme zaprevidne primirljaje zastaviti dež. obligacijo, ako bilo treba kakega posojila, to je bila previdna napa, ker ako bi slabe letine nada- ljevale, bi tudi doplačevalci ne mogli deželnih pa- klad plačevati, jolje je, da si dež. odbor za tak slučaj denarja izpodi, kakor kmeška premoženja po eksekutivni potirodaja v dosego plačila deželnih doklad.

3. Kar se t. deljenja nabranih darov med stra- dajoče, zna bitida bi jih bil tudi gosp. dr. Abram delil, ako bi mibil ta posel izroten, ali to ni bilo mogoče, ker gal bilo pri nabirarja teh darov v od- boru za stradaje, ker v tem odboru sem jez edini Slovenec.

V Gorici je 24. sept.

Dr. JOSIP TONKLI.

Dmače stvari.

3. oktoba bodo na Rojiah (planjavica pri Gorici) blagoslajali zastavo v naša veteranske- ga društva.

Goriška anonika. Gg. nons. Jožef Tuni, rojen 1805, in nons. Jožef Gruson, roj. 1806, ime- la sta v nedeljo zlato mašo.

Na c. k. leški vadnici v Gorici začne šolsko leto 1880-81 1. oktobra. Učenci sprejemajo v vse štiri razred slovenskega in laškega od- delka 28., 29. in 30. septembra. 1. od 9-12 dolo- ludne in od 2-4 popoldne.

Vsak učeec, ki na novo pre, se ima oglasiti se svojimi stari ali njihovimi naestniki pri vodite- lju ter se po pestani sprejemni usnji vversti v do- tični razred in oddelek. — Šolnik znaša za pol leta 2 gl. 50 kr. Idor hoče prositi oščtenja, ima pri- nesti od župana in duhovnega krbnika dotičnega kraja podpisano ubožno spričevalov katerem so raz- mere premoždaja natančno razjasne. Staro ubožno spričevalo ima le veljavo, ako je a novo podpisano, da se niso razmere premoženja pirugačile.

Iz koritniške Grape. Vini jug nam mno- go, sedaj nidležnega dežja donasKomaj se prikaže kaka lepa ara — že vse na poljargoli ter spravlja razne reči v varno zatišje, da mutni dež vsega ne pokvari.

Pa ne samo dež nadležni n ta in oni teden jug vrlo donasa, ampak poslušajtej nam je še do- nesel! „Edinosti“ tržaške cale so, kakor bi padale z nebes, raznimžem v roke.“

Kaj? kdo? od kod? zakatd. vprašal se je vsak sam sebe, dobivši ta list? bele črke koj od

začetka razjasnile so pa kmalu kam, da pes taco mo- li. Toda vsiljena reč, ne kaže namenjenega vspeha.

Vabilo k besedi, katero napravi „kobariško učiteljsko osobje“. pomnoženo s tukajšnjimi pevci dne 3. oktobra t. l. v g. Winkler-jevi dvorani. Program se priobči prihodnjič. K obilni udeležitvi vljudno vabi odbor.

V Kojskem bo to nedeljo kmetijski poduk in sicer prvi govor bo pričel se po končani prvi sv. ma- ši, torej okoli 8 ure, drugi pa popol. poslužbi Božji.

Naj mlajši Brencelj je prifrčal iz Ljubljane se sledečo vestjo: „Kaka je edinost pri volitvah.“ bi radi vedeli na Goriškem, ker tam je ta čudna reč dozda čisto neznana. Kjer jo imajo, naj jo posodijo *) vsaj za prihodnjo volitev.“

*) Ta čudna reč je doma blizu v neki sosednji deželi; pa je bila povodenj, za to priliko ne more priti o pravem ča- su na Goriško. Takó je slišal

stavec Jožo.

Prof Jožef Wenzel, ki je bil dozda na prvi nemški gimnaziji v Brnu, premeščen je na Goriško gimnazijo. Kaj pa! naše izvrstne moči naj romajo pa v tuje. Takó so zda prestavili g. prof. Pet. Storni- ki, Koroskega Slovence iz Beljaka v dunajski Her- nals, g. dr. Anton Primožiča, našega rojaka iz Pevme pri Gorici, pa s tržaške gim. v Iglavo na Moravskem.

Na Ljubljanski gimnaziji se je letos ogle- silo 646 dijakov. Samo v prvi razred je prišlo 95 dijakov v slov. in 57 v nemški oddelek! Na gimna- ziji v Kranji se je letos v prvi razred oglasilo 52 u- čencev; Kočevska gimnazija ima manj učencev v vseh razredih. Ali nemškim novinarom je gimnazija Kočevska vendar prav potrebna, v Kranji pa ne! Kaj hočete, one morajo imeti vedno za se poseben svoj vate!

G. Franjo Gerbič, slovenski slavnoznani o- perni pevec, podal se je v Ulm na Virtembersko, kjer je za to zimo kot prvi tenorist angaževan.

G. P. pl. Radics, znani pisatelj, je ta teden prevzel uradništvo uradnega časnika „Laib. Zeitg“.

Telegrafno so „Novice“ izvedele z Dunaja, da namerava g. minister nauka ustanoviti na korist kra- njski domači obrtniki za zda na Gorenjskem obrtnjako šolo s slovenskim učnim jezikom, Kranjci pa tudi na to delajo, da pošiljajo s podporami dobre gla- vice po svetu, da se izurijo v rokodelstvih, ki so tu pa tam na Kranjskem že davno v navadi.

Cecilijno društvo je imelo 13 t. m. svoj če- dalje g. prošt dr. Jarc in glasbeni vodja g. Förster. Društvo ima, kakor znano svoje lastno glasilo „Cerk- veni Glasbenik“ in orgljarsko šolo. V tej šoli bilo je 23 učencev, med katerimi je dobilo 10 spričevalo spo- sobnosti. „Novice“ končujejo svoje poročilo o tem zboru s tole „željo“: Bog daj, da lepa ideja Cecilij- nega društva vedno dalje prodira, vedno bolj srca ogreva, vedno več prijateljev dobi. V to pomozi Bog in sv. Cecilija.

Cvetje. Iz vrta kmetijske šole letošnje pomlad v Čepovan presajeno jabelčno drevesce je zda polno lepega in polno razraščenege cvetja.

„Edinost“ danes, (23) v četrtek, nam ni došla; po vsekakem je ta zakasnenost ob tej priliki za nas pomenljiva. Častiti naši bralci pa hitro uganejo, kam merimo. Bomo videli!

Franca Guzaja, glasovitega razbojnikaki je razsajal dolgo časa po slovenskem Stajarskem, ustre- lili so žendarji tega meseca. Svoje življenje popisuje in opravičuje lastno ročno sam.

Marijaceljske kaplje za želodec. Na podla- gi razsodbe c. k. deželnega zdravniškega sveta do- volilo je c. kr. moravsko namestništvo z naglasom od 2. septembra t. l. št. 16534 lekarničarju Karolu Bra- dy v Kremziru napravo in prodajo marijaceljskih ka- pelj za želodec.

Poslanica.*)

IZ KOSTANJEVICE na Krasu, 19. sept. 1880.

Naš g. dopisnik hoče po vsi sili veselje imeti, da mu odgovorim. Zato mu ni bilo zadosti, da je v 35. l. velec. „Soče“ govoril o nekih kostanjskih za- devah, ker sem molčal, — navajen ne tratiti po ne- potrebnem časa, papirja in črnila! — pobegza, z zdru- ženimi močmi pa od druge strani. Posrečilo se mu je, da mu odgovorim, pa ne zastran stvari, ki je ma- lovažna; zato mu odgovorim, da mu okrajšam trud drugih dopisov. Vendar to ni za me prav lahko, ki sem le 15 mesecev v Gorici se šolal, mimo g. dopis- nika, ki je 12 let študiral tam in sedaj že drugo leto na Dunaji. Ali človek ne sme hitro obupati, posebno, če je resnica na njegovi strani.

*) Za obliko in vsebino sestavkov pod to rubriko uređ- ništvo ni odgovorno.

V 38. listu „Soče“ me je zagrabil g. dopisnik, pa ne da bi mi kaj žalega prizadjal — Bog tega večni obvaruj! — ampak te, da me povzdigne kot redko posebnost visoko, visoko v občudovanje; ubogi Kraševci pa naj bi trepetaje v me zijali in trikrat srečni dan in uro blagoslovili, ko sem bil za kostanj-skega župana izbran. Od začetka tapa g. dopisnik kakor maček okoli vrele kaše. Goveri prav previdno o potrebi in nepotrebi županov, o cestnih odločbah in šolskih postavah. Vsaka teh ustanovitvev dobi pri tem svoj delež, pa le od daleč in z lepo maniro. Ali ne vem, kakor nagloma piknen, naenkrat se spozabi in cmok noter — v vreli močnik. Župan so samovlastni vladarji, vslikne. Še nekaj pomodruje o županih, kateri bi bili spretni, kateri pa ne (presneto dobro sito ima g. dopisnik za uboge župane); ali koj zapusti splošnost, in se naenkrat zakaca na mojo osebo. Zdaj ne vem ali sem kuhan ali pečen; vendar človek bi prisegel, da je malo preveč „špasa“ v tem in marsikdo, če bi ga kaj enacega doletelo kakor mene v tem dopisu, trdil bi, da je kaj fino za dos vojen. Tega pa jaz, ki rajši dobro mislim nego slabo ne morem verjeti. Toda nepristranski č. bralec naj sodi. — G. dopisnik me narpoprej obilno pokadi s posebnimi, nemara celo orijentalnimi dišavami — in z virhom in pred županovim tronom večkrat poklekne. Po tem vstane in na ves glas, kar mu sapnik dovoli na vse 4 vetrove zaupje kakor tisti glasnik pred egiptovskim Jožefom: „To je tist mož itd.“ Čujte če se niste vedeli, predragi Kostanjci, vi imate mogočnega župana, pred katerim se vsim Kraševcem noter do turške meje brgeše tresejo. Ali pa zna tudi več ko hruške peči in škopo rezati. On ima jezik, ki je gladek kakor u-gorjeva koža in govori kakor bi rožice sadil. Kako dobro zna vaš župan kmetu glas, pa tudi z gospodo ume črešnje zobati, da je kaj, ker je tako ko ketan in priliznjen. Spravi kadar se mu poljubi, vsacega na svojo stran. Pač res od vzloda do zahoda od mrzlega severja do vročega juga ni najti takega župana. Buzarona!...No toliko je res, da g. dopisnik ne „špara“ besedi, kedar hoče koga povzdigniti. Ali čudno, koj po tej ceremoniji zapazi g. dopisnik, da me je nekam preveč počastil, in to naj odkritosrčno povem, zdelo se je tudi meni. Pač kratko je veselje na tem svetu! Kaj je vsa čast? Komaj se vidim tako počeščenega in visoko povzdignega čez vse kraške glave, kaj pravim kraške, čez vse, kar jih je krščenih in nekrščenih; kar pade naenkrat mogočen udarec na me, da bi me bil gotovo spravil, če nisem bolj hladne krvi. G. dopisnik se boji, da bi Kraševci ne pomrli zastran mene od strahu. Zato jim priporoča naj se kaj bolj drug človek in nič več ne. Poglejte ga saj je in pije, spi in vstaja kakor vi; saj ima samo eno ne pa 9 glav, ki bi Vas reveže požrle, ko bi je imel. Še zno-reli boste, če se Vam bode blače tako tresle. Hvale-vredno je, da se g. dopisnik toliko poteguje za svoje rojake. Po nepotrebnem boji se, kdor je neumen ali maloskušen. Kdor ve, do kam sega njegova pravica, ta ne boji se. Tako pravim jaz in to tudi Kostanj-cem ni nič novega. Zdaj pa ne vem, zakaj me je začel g. dopisnik v teku omenjenega 38. lista tako prati, kakor bi bil kak zamorec. Prav veliko se trudi, da me ljudem prijaznega stori, čeravno sem mu malo prej še preveč uljuden in namigljiv. Groza da hodi pred in za mano, na desno in na levo. Odkar sem pa župan, nisem še videl, da bi bil kdo padel v omed-levico pred mano; sicer bi si bil v županijskem uredu pripravil potrebno lekarnico, da bi dajal ljudem, hitro kaj pod nos, če bi videl, da se jim zastran mene o-motica dela. Dohtarsko diplomu mi je g. dopisnik sam že priskrbeli hotel, kakor bom pozneje z velikim veseljem sporočal.

Proti koncu omenjenega dopisa trdi g. dopisnik, da se me ljudje boje ko pred Turkom. Čudim se, da ni rekel Atila, Bismark ali kaj takega. No, naj bode Turek. Vendar upam, da si ne misli kacega „špeha-stega, ligmajn“ Turka; brž ko ne bil mu je v mislih kak Omerpaša ali tisti od Plevne — kako mu dejo neki? Osman paša, kali?

Bolj ko sem te reči pomislil, utrdil sem se v tem, da je vse to neka vožnja za nos in da se je ho-tel g. dopisnik kaj dober kup z mano „pošpasati“. Naj tudi meni veselje dovoli, da si vzamem čast ra-zodeti, kako sem se mu zameril.

1. L. 1878 je g. dopisnik tirjal, naj mu spriče-valo napravim, da je bil celo leto doma, bil je pa v Benetkah. Pomagaj si človek, če si kaj vesten.

2. Po tem je prosil naj mu izpričam, da je bil bolan. Rad bi mu bil to storil ali kaj je to tirjal, ko nisem dohtar. Ravno tako nisem mogel potrditi o drugi bolezn, o kateri pravi, da se mu ponavlja. Ni-mam srčnosti dregati v postavbe.

3. Njegovo največjo zamero sem si pa na glavo nakopal, ker mu nisem mogel v drugo ubožnih spri-čeval potrditi. Res je, za 1879 sem ubožno spriče-valo podpisal, ali le za to, [ker je prišlo napravljeno, — kakor sem takrat mislil — iz zanesljive roke, ne prašajoč dalje po domačih razmerah. Letos sim dobil staro in dve novi spričevali, naj je potrdim, kdo bi bil bolj pripravljen to storiti, ko jaz? Ali med tem

sem uradno zvedel domače razmere, ki so — naj g. dopisnik zahvali Boga — tako godne, da mu župan ubožnega lista podpisati ne mre. Brat je 18 let star in more se sam rediti, prenoženje pa presega 8000 gl. Tako prenoženje na dežli, pa ni kar si bodi.

G. dopisnik premalo skrbi za mojo slavo, ako tirja, naj pri takih okoljih, pričevalo ubožnosti podpišem. Če to stvar premisli, bode koj razvidel, da je bolj pravično, naj uživaj v resnici potrebni ljudje dobrote le njim namenjene. To bi noral tudi njegov „zvesti prijatelj“ neki gospod v tej vasi, ki mu je sicer tako postrežljiv „z dorini nasvet“ na srce polagati, da domač župan nezabrede v kako nepo-stavnost, kakor bi ga ljudje spštovali, klor piše g. dopisnik? Zaučevali bi ga. In ega ravno g. dopisnik po nobeni ceni noče, kakor je jdeti iz opisov.

Za danes to. Želim in upm da se bo treba; pa če bi bilo, drugič pa kaj ve!

Župan bivajoč v Kolanjevic: TRAMPUŠ.

Hiša z vitom

in dvoriščem daje se v njen pri sv.
Roku, župniji nasproti, šv. 94. Drugo
pové opravišstvo.

JAKO VIŽNO

vsakteremu zoči.

Prava dr. White-jevaroda za oči od Traugott Ehrhardt-a v Gssbreitenbach-u v Turingiji (Thüringen) svi uže od leta 1822 po celem svetu.

Dobiva se steklenica 1 gl. v Trstu v lekarni „Carlo Zanetti“ Via nuova 27 in v Gorici tudi v Zanetti-levi lekarni na Travniku.

Zahteva pa naj se izrkoma dr. White-jevo vodo za oči od Tr. Ehrhardta.

Odlomki iz pisem: Gospod Tr. Ehrhardt-u. Moja vnukinja, ki je bila osleja na enem o-česu, ozdravel je po Vaši vsi skušenj dobri in nepopačeni vodi za oči odr White-ja itd. (Sledi naročba.) Wartburg b. Etnach, 16/9 78. Heur. Machts.

Skoro zastonj!

Veliko zalogo na nič prišle vake tovarne za britanija-srebro, prodaja oskrbnijo skupnega blaga zaradi dolžnega poplačevanja in zaradi popolnega treb-ljenja prostorov

za 75 od sto pod centvijo, tedaj skoro zastonj. Za gl. 6.70, tedaj komaj polo-vice tega, kar je delo stalo, dobiva se izvrstno sledeče pomizje iz britanija-srebra, ki je sklo prej 30 gl., in smo porok za 25 let, da ostanvask komad zme-rom bel.

6 namiznih nožev z izvrstno jekino ostrino. — 6 vilic, iz pravga angleš. britanija-srebra, — 6 težkih žlic za jedi iz britanija-srebra, — 6 pko finih žlic za kavo iz britanija-srebra, — 1 težki džemalec za ju-ho iz britanija-srebra, — 1 težki zajenalec za mleko iz britanija-srebra, — 6 podstavkov fino cizilovanih, — 6 podnožnikov iz prav dobrega bitanija-srebra, — 3 lepi težki korarteki za jaca, — 3 krasni prav fini sladkorniki, — 1 izvrstni solnjak al poprjak, — 1 čajni cedilnik, prav fine sorte, — 2 krasna soban-ska namizna svečnika, — 2 prav fini alabastrnasta nastavka za svečnike. 50 komad.

Vseh tukaj navedenih prekrasnih 50 komad
ane skupno gl. 6.70
Naročbo izkušeta po povzetji ali proti pošiljlatvi denara, dokler je kaj blaga v zalogi, gospoda

Blau & Kann,

General-Spot der Britannia-Silber-Fabrik:

Wien I., Elisabethstrasse 6.

Na stotih zahvalnih in pripoznalnih pisem je na javni pregled našemu bureau.

Pri naročih zadostuje napis:

BLAU & KANN, WIEN.

P. n. gg. naročnikom!

S koncem t. m. poteče tretje četrtletje. Podpisano vljudno prosi g. naročnike, kateri nam še niso naročnine poslali, da bržko je mogoče, svojo dolžnost storijo, drugi pa naj naročnino ponové.

OPRAVNIŠTVO „SOČE“.

Razglas.

S 1. oktobrom t. l. se začne šol. leto na tuk. pripravljavnici, v katero se sprejmejo dečki in deklice pod znanimi pogoji.

VODSTVO C. KR. PRIPRAVLJAVNICE
v Kobaridu, 20. oktobra 1880.

Naznanilo.

Na c. k. učiteljski v Kopru se prične šol-sko leto 1880/81 s 1. oktobrom t. l.

Za vpisanje je 29. in 30. september odločen.

RAVNATELJSTVO C. K. UČITELJSKA
Koper, 17. septembra 1880.
Iv. REVELANTE.

F. WOKULAT-ova

knjigarna v Gorici priporoča svo-jo zalogo šolskih knjig in šolskih priprav za vse šole.

Popravek.

Zaradi tiskarnega pogrška se naznanja, da kmetijska predavanja se ne bodo izvrševala dne 27. t. m. v Kamnu, kakor je pisano v odpo-slanih razglasih, ampak v Komnu.

C. K. KMETIJSKO DRUŠTVO V GORICI
dne 15. septembra 1880.

A. Klobučar, kancelist.

Na podlogi razsodbe v. c. k. dež. zdravni-škega sveta od v. c. k. namestništva dovoljene

Marijaceljske kaplje za želodec

izvrsten pripomoček zoper vse želodečne
bolezni

posebno pa se sponaša pri netečnosti, želodečni slabo-sti, slabodišcem dihu, ke-dar človeka napenja, mu ki-slo podaja, kedar ga grize ali vjeda, pri želodečnem kataru, zgagi ali rezalci, če se nareja pesek ali kaša, pri preobilnosti slin, zlaten-ci, pri studu in metanji, glavobolu, prihajajočem od želodca, želodečnem krču, pri zaprtem životu, ptena-sitenosti bodi z jedmi ali pijačami, pri glistah, vrančnih, jeternih ali he-moroidalih bolestitih.

Vsaka steklenica stane s podukom o rabi 35 kr.
Glavna zaloga za Gorico pri gospodu le-karničarju A. pl. Gironcoli v Gorici, blizo „treh kron“.

Centralna zaloga za razpošiljanje: Apotheke zum heiligen Schutzensengel des Carl Brady, Krem-sier, Maehren.